

Красимир Бачков
Другото щастие

Пътят бе непознат, с много завои и дупки на най-неочаквани места. Успоредно с него проблясваше малка река, която провирайки се между хълмовете, сякаш бързаше да избяга зад близката граница. Дъждът бе слаб, от време на време чистачките просвирваха по изсушеното стъкло и Кирил ги спираше. Изнервен от безсънието през последните нощи и дългия път сега, той потриваше уморено очи и на късите прави участъци натискаше здраво газта. Малката спортна кола подскачаше като събудена котка, залепяше пътуващите за седалките и ръмжеше меко, но сърдито с мощния си мотор до следващия завой. Дана постави ръка на рамото му:

– Колко остава още?

Той пресметна наум разстоянието, но отвърна с въпрос:

– Писна ли ти вече?

Тя се засмя:

– От месеци го чакам това пътуване! Мога да продължа с теб до края на земята.

– А къде е той?

Ненадейно от един завой изскочи камион, с който едва се разминаха. Овладей колата, Кирил си отдъхна:

– За малко щяхме да сме на края на земята! Вече си мислех, че по това шосе не се движи никой!

– Ей, карай по-бавно! Не искам точно сега да направим някоя глупост!

– Защо?

Жената го погледна с влюбени очи. Беше млада, по-скоро чаровна, отколкото красива, и излъчваше толкова желание за живот, че на моменти приличаше на хлапе, едва научило се да ходи, но опитващо се вече да бяга и скача смело. Тихо каза:

– Хубаво ми е с теб! Чувствам се щастлива!

– Моментно настроение! – никак безразлично забеляза той – Ако всеки ден пътуваме по триста километра, за да се чувстваме свободни и щастливи, много скоро всичко ще ти омръзне!

– Възможно е! – съгласи се тя. – Ти ги разбираш тия работи!

Кирил присви очи. Не му беше приятно, когато станеше въпрос за жените, с които е бил. Чувстваше се като стар, превъртян няколко пъти километраж. Дана знаеше всичко за него и го приемаше такъв, какъвто си е. Някак по детски безрезервно и чисто го гледаше с топлиите си очи, а от това той се усещаше още по-изхабен и мръсен. Въздъхна, защото за кой ли път си даде сметка, че тя е едно от нещата в живота, които

получаваше съвсем незаслужено.

Малките тъмни улички на градчето изскочиха изневиделица, а след това, нарушил всякакви правила за движение, премина през цялата пешеходна зона и спря пред ниския, с ослепели прозорци, хотел. Почти веднага зад него изви полицейска кола, от която някак неуверено се измъкна дебело, разпасано ченге. Без да се представи, започна да мърмори, че всеки прави каквото си иска в тоя град, и вместо да го глоби за нарушението, помоли да паркира, където му е мястото. На пет метра встрани се простираше огромен паркинг, пуст като ракетна площадка. Докато Кирил наместваше колата, ченгето се омете. Настаниха се в хотела, и преди да потърсят някое заведение за вечеря, се любиха. После мизерната баня, в която все пак се намираще топла вода, донякъде възвърна силите им, и поосвежени, излязоха навън. Имаше една главна улица, полутъмна и сякаш забравена от минали години, по която от време на време се мяркаха смътни силуети, разтапяйки се неусетно в мрака. На един ъгъл забелязаха осветена, жълта, неуместно голяма спрямо входната врата фирма, на която съвсем нелепо бе изписано с едри букви – Ресторант „Мускетарите“.

– Да опитаме, а? – предложи Кирил. – Понякога такива заведения се оказват доста интересни!

Дана се усмихна и двамата влязоха. Вътре бе топло, по домашно му уютно, и макар помещението да не бе голямо, свиреше оркестър. Седнаха на маса за двама в дъното и се погледнаха влюбено. Точно от това имаха нужда – спокойствие и възможност да бъдат нормални хора. Нормално да ходят, хванати под ръка из улиците, нормално да се целуват под дърветата, нормално да хвърлят трохи на вработата под прозореца си. В техния град трябваше непрекъснато да се крият, за да не ги видят заедно, всеки миг беше откраднат и неспокоен, страхът дебнеше отвсякъде. И двамата имаха семейства, а не искаха да нараняват безпричинно някого.

Бяха стигнали един до друг случайно, без да се търсят, и вкусили веднъж от забраненото, изпитваха удоволствие не само от секса, който, когато го правеха двамата, не беше никакъв секс, а чиста магия. Можеха да си говорят или просто да мълчат, и винаги беше хубаво, защото го правеха заедно. Изпитваха утризения спрямо семействата и най-вече спрямо децата си, но това между тях бе толкова силно, че дори след няколкото раздели, които успяха да предизвикат взаимно, пак ги събираше и сякаш отваряше вратите на някакъв нов свят пред тях.

– Наздраве! – протегна чашата с ароматна ракия Кирил.

Откакто го познаваше, Дана се бе научила да пие алкохол. Чукнаха се. Оркестърът подкара тъжна чалга толкова нескопосано, че и двамата се разсмяха. След малко им сервираха скарата, която след дългия път им се стори превъзходна. Отпуснаха се. Това бе тяхната вечер. Унизителните лъжи в къщи, мизерните спестявания на всеки лев, за да могат да си я позволят, бяха забравени. Сега бяха заедно и това им стигаше.

– Странно! – замислено я изгледа Кирил. – Не правим нищо особено, а страшно ми харесва? Стотици пъти съм бил в ресторант и все пак не е същото!

– Вярно! – съгласи се Дана. – И аз винаги съм си представяла щастие то различно!

– Как?

– Ами, като да ме целуваш на върха на Айфеловата кула или да се любим на виенско колело, например!

– Ама, че мераци! Говориш като пикла от шести клас!

– Сигурно съм такава!

– Не си!

– А каква съм!

– Хубава си! – Кирил се пресегна през масата, придърпа я леко и целуна полуотворените ѝ устни. – Само не говори глупости за щастие то! Аз се чувствам щастлив, като целуна за лека нощ сина си по нослето!

– И аз обичам дъщеря си, но това е друго!

– Хм! Възможно е, но не мога да си го представя!

– А ти не си го представяй! Просто ме погледни!

Очите ѝ бяха закачливи, нежни и добри. В тях, освен живота, гореше и желанието да обича и да бъде обичана. Истински и докрай. С лека усмивка тя стана от масата и отиде при оркестъра. Размени няколко думи с музикантите и взе микрофона. Гласът ѝ бе спокоен, когато каза:

– Искам да поздравя моя приятел с една песен тази вечер! – оркестърът засвири, а Дана запя:

„Назад, назад,
моме Калино,
не мой да одиш
подир мен...“

Дълго, след като песента свърши и всички наоколо престанаха да ръкопляскаат, Кирил продължаваше унесено да зяпа някъде през

прозореца. Въпреки че не можеше да си представи другото щастие, той летеше към Айфеловата кула, любеше се на виенско колело, живееше и умираше, разкъсан от страшната любов, събрана в една песен, изпята от една жена, която сега седеше пред него и сякаш нещо чакаше.

Той вдигна очи...!

КРАЙ

© 2006 Красимир Бачков

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3071>]